

PROFESSOR ROBERT BALK

AV

TOM F. W. BARTH

Professor ROBERT BALK, chief geologist, U.S. Bureau of Mines, Socorro, New Mexico, ble drept ved en flyulykke den 19. februar i år. Han var en av de kjente utenlandske videnskapsmenn som var medlem av vår forening, som har gjestet vårt land og arbeidet med norske bergarter. Hans studier over anorthositene i Adirondacks vil jeg betegne som klassiske. Det var også anorthositenes problem han studerte under sitt opphold i Norge. Han har utgitt en lang rekke arbeider; i de senere år var det særlig salt-bergartenes strukturelle geologi som interesserte ham, og han har på dette felt ydet flere verdifulle bidrag.

ROBERT BALK og jeg møttes våren 1929 midt inne i Adirondacks' uveisomme fjell. Han ble en nær venn av alle i familien, alltid velkommen i vårt hus, alltid i godt humør, alltid hjelpsom med tanke for andre. De bærende trekk i hans personlighet var godhet, kultur og en vidt favnende interesse for den natur som omgir oss.

ROBERT BALK var født i 1899 i Estland og fikk sin geologiske skolering i Breslau under HANS CLOOS — kanskje den betydeligste geolog som Tyskland har fostret. I 1924 reiste BALK til Amerika, hvor han straks ble kjent ved sine solide og særpregete arbeider over den strukturelle geologi av en rekke områder i øst-statene. Han innehadde forskjellige stillinger ved colleges i New York og i Massachusetts, inntil han i 1947 etterfulgte R. T. CHAMBERLAIN ved University of Chicago. Men i Chicago var det ikke så lett å få kontakt med den natur han elsket. I 1952 bestemte han seg til å flytte sitt arbeidsfelt til sydvest-statenes ørkener. Om sitt møte med naturen i sydvesten skrev han til meg:

„You cross the Pecos River, and the bed is quite dry, the usual gravel flat, cattle walk between the cottonwood trees,

and hawks sit on telephone poles looking for gophers and ground-squirrels. Then you drive another 100 miles, still the skyline is flat on the West. But at last; — a jagged blue ridge, and after another hour you get close to it. Now the flat country is gone, and the Rockies are taking over. The Glan Mtns. are the first range. Then comes the Marathon country, a little piece of the Appalachians tossed off by mistake, to West-Texas. But there they are, anticline after anticline, the stratigraphy just like in the Ouachitas or Virginia. Quite remarkable. And most of it is resting on flat thrusts.

Then you drive further south, and you don't know what to do. You are supposed to read the Guidebook, and watch the geology which is beautiful. But with every mile, as you go south, a new and strange flora creeps up all around you. First just the usual sage brush, then a few junipers mixed with them. Then little cacti, then larger ones, and thornier ones. Then come the yuccas. Like sea urchins they sit there, some low on the ground, others more venerable on a little stool. Some with withered flower stalks, others without. Then come the ocotillas, „snake bushes”, like a brush of barren whips or slender rods, not a leaf on them. But give them a good shower, and thousands of little green leaves burst forth. And give them a good cloudburst and the tips of the rods burn in brilliant crimson blossoms. We saw a few. Then come agaves, century plants, with their stupendous flower stalks that grow with a speed of up to 18 inches per day! So it goes on and on; like a soundless, but densely populated region. You drive across the arroyos, gentle pediments, and mountain slopes, and all around you look into these strange but beautiful things. Just like the old Inkas and Mayas come to life again, but motionless and soundless. But incredibly impressive. As if each of these expressive plants is thinking something about the strange procession of modern automobiles and people. I never got rid of this odd feeling.

En internasjonalt ledende geolog og en rik, særpreget personlighet som vil savnes dypt av alle han kom i berøring med gikk bort da ulykkesflyet i en snestorm ble smadret mot en fjellvegg i New Mexicos ørken.